

Cuvântul lui Dumnezeu la Praznicul Tăierii Împrejur cea după trup a Domnului, și Sărbătoarea Sfântului Ierarh Vasile cel Mare

În dorul Meu de voi Îmi țin pe cale venirea Mea cuvânt pe pământ, fiilor care străjuți în cetatea cuvântului Meu ca să vin și să grăiesc peste pământ, că Mi-am făcut cetate la voi și cu voi ca să fie Domnul în ea cu voi și să se împlinescă aici proorocia care să spună peste cetate că acolo este Domnul și să aibă acest nume cetatea Mea cu voi, și să se știe aceasta peste pământ, și să știe diavolul, dușmanul Meu și al omului, să știe și el și să se teamă acum mai mult decât oricând prin vreme și să vadă că e vremea Mea, vremea venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, o, și trebuia să am o cetate cu străjeri în ea și să le dăruiesc lor spre lucrare și spre păzire această grădină de rai și lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ după două mii de ani, precum este scrisă socoteala cea din Scripturi, și la care omul vremii de azi a umblat și a schimbat, ca să nu mai știe nimeni pe pământ vremea venirii Domnului și să-L dea pe Domnul din calea lor toți oamenii și să rămână ei cu veacul acesta trecător. Și iată ce face veacul acesta, căci fiii veacului acesta se însoară și se mărită și-și ridică la grijă mare plăcerile trupești și traiul cel cu păcat, toți plini de această trufie față în față cu Dumnezeu, Făcătorul cerului și al pământului și al omului.

O, dar la voi sunt Eu, Domnul, cu împărăția Mea cea din cer, și vin cu ea la voi pe calea dorului, iar pentru aceasta v-am așezat în credință, fiilor, că n-aș fi putut să-Mi împlinesc venirea dacă nu puneam în voi credință că vin să împlinesc această Scriptură așteptată de toți sfinții, o, și voiesc să facă flori multe această floare a dorului și s-o păstrați în voi vie, căci floarea dorului e floare veșnică precum sunt Eu, iar cine o are în el, îi este calea cu ea până în veșnicia cea plină de florile ei cu nume de dor, fiilor.

O, acum două mii de ani am zis cuvânt de dor în grăirea Mea pe cale cu ucenicii cu care umblam, și am zis: *«Foc am venit să arunc pe pământ, și cât aș vrea să se aprindă chiar acum!»*. Fiilor, fiilor, dorul este acest foc, dorul de Dumnezeu, dorul de cer, de rai, de sfinți, de locașurile cerești, de tainele încă ascunse ale împărăției Mele și pregătite pentru cei ce iubesc pe Domnul cu dor pe pământ. Fără dor nu poate omul să-L iubească și să-L țină în inimă pe Domnul. Dacă dorul de Domnul nu arde ca focul în inima celui iubit de Dumnezeu, o, acolo este suferință și arde dorul în Dumnezeu, și mai puțin în om, și iubirea Mea este tristă dacă nu e mare și în om ca să-l călăuzească pe om înspre Mine cu dor și cu căutare, o, și de aceea, fiilor, mai spun și Eu uneori prin suspine: Mi-e dor!

Iată, sfinții Mei au avut în ei mișcarea și lucrarea dorului și s-a întâlnit dorul din ei cu dorul din Mine și a făcut minune în ei și cu ei această întâlnire, o, și le erau puse la încercare credința și dorul, și îi învățau sfinții Mei pe toți că trebuie trăire și că trebuie încercări ca să te poți face creștin, și trebuie suferință și defăimare și umilire să porți, că altfel nu vei putea fi creștin, nu vei fi ca Hristos, Cel prigonit chiar și mai înainte de nașterea Sa, o, și e cu mare lucrare de pregătire calea pentru a fi creștin omul, și mai ales să-i crească dorul de cele de sus pe pământ, de locașurile dorului, căci pe cât ți-a fost de mare și de multă și de frumoasă iubirea de Domnul pe pământ, atât vei avea în cer parte de ea din partea Mea.

Așadar, lucrați, fiilor, iubirea de Domnul, că e de lucru mult la ea, ca să-ți lucreze ea apoi loc strălucit în apropierea Mea în cerul cel veșnic, în veacul veșniciei. Că am venit acum două mii de ani ca să fiu între oameni și ca să Mă cunoască lumea oamenilor și să-și lucreze în ei dorul de Mine și să fie ei cu Mine apoi pe cale, o, că numai omul stă departe de Dumnezeu pe pământ, și e îndărătnic între el și Mine.

O, ce face omul pe pământ! O, unde te vei duce, omule, cu felul tău de viață? Ești fățarnic din cale afară, te ascunzi în tine, te ascunzi om de om, lucrezi cu minciuna, nu ești adevărat nici pentru tine, nici pentru aproapele tău. Eu sunt Adevărul. Tu nu, pentru că nu voiești să fii ca Dumnezeu, ca îngerii Lui, căci tu ești deprins cu minciuna și cu tatăl ei tot timpul, și ea te lucrează mereu dacă te-ai deprins să slujești așa cu viața ta pe pământ, ție și semenilor tăi. O, dacă nu-ți place să vorbești de partea adevărului a toate, măcar nu vorbi cu minciună, că minciuna e glasul diavolului, iar adevărul a toate este la Dumnezeu, nu la tine.

O, dacă viața dumnezeiască rămâne de-a pururi necuprinsă și necunoscută chiar și celor ce o au de lucrare, fiindcă ea este nenăscută și este fără de început și fără de sfârșit cu lucrarea ei, o, cum poți tu, omule, să crezi că știi să grăiești după adevăr, când el nu este la tine? Iată, de aceea grăiești tu minciună mereu, căci nu poate vorbi adevărul cel ce nu iubește, cel ce urăște și grăiește minciuni.

O, omule, învață să începi viața iubirii de sus, ca să iubești pe cele de sus și să se cheme că iubești, că ai iubirea, căci viețuirea, iubirea cea duhovnicească este o făptură fără de simțuri în cel ce iubește în cer, și nu pe pământ, iar pentru aceasta trebuie să iubești numai adevărul, nu și omul, căci omul nu este adevărul. Iar în legea cea sfântă pusă peste omul care iubește viețuirea duhovnicească trebuie pază asupra simțurilor, o, și era în poporul Israel pânze mari, purtate peste îmbrăcămintea trupului, și sub care să se piardă formele trupului, cele prin care omul a căzut din rai, și iată, trebuie păzită și pitită firea cea rea a trupului, și care stârnește ușor la vedere, și învelite aceste forme sunt păzite, și sunt și păzitoare pentru cei din jur. O, și așa trebuie să înceapă să lucreze cel ce iubește viețuirea duhovnicească. Tot ce crește și urăște sufletul și trupul trebuie tăiat și dat deoparte, ca unghiile, care dacă omul nu și le depărtează cresc mari și urătesc și înspăimântă ele din duhul omului neîngrijit și neplăcut la cei din jur.

O, omule, nu mai greși, căci omul după ce greșește se teme și devine obraznic și disprețuitor față de cei care l-ar întreba de cele greșite, căci își pierde umilința și capătă curaj să se dezvinovătească, să-i crească mare îndrăzneala, cu care să se acopere, și iată-te om cu două fețe, fățarnic, neaplecat, judecător spre alții, de care te arăți dezamăgit tot tu, vezi Doamne, o, și-ți crește îngâmfarea cum îți cresc unghiile mari și tot mai mari și tot mai urâte când nu ți le tai.

O, fiilor, trebuie supunere, trebuie cârmuire pentru viața cea duhovnicească din om, că fără cârmuitor peste ea nu poate cu Dumnezeu nimeni. Eu am venit din cer și M-am supus pe pământ cârmuirii care era atunci peste Israel și n-am ieșit din rând ca să Mă dau mare, că M-au dus îngrijitorii Mei să fiu tăiat împrejur a opta zi după naștere ca un om, că am venit să lucrez supunere, și prin ea să fiu duhovnicesc.

O, așa și tu să faci, fiule creștin, dacă vrei să-ți formezi viață duhovnicească și să-ți fie cârmuită ea. Că iată ce frumos au lucrat sfinții cât au stat pe pământ, și ce mult și ce sfânt au cârmuit ei apoi peste cei care se umpleau de dor de cele cerești în ei! O, că se lupta ierarhul Vasile, se lupta sfântul Domnului să-i elibereze pe oameni de diavoli, de viață fără Dumnezeu, de apucături urâte și păcătoase, că mulți caută după Domnul în vremi de necaz, ca și acum două mii de ani când Mă căutau turme mari de oameni ca să le dau vindecare de neputințe. Dar Mie Îmi este dor de om care vine de dor după Mine, și așa om doresc să Mă urmeze, așa cum numai la auzul mărturisirii despre Mine se zidea dorul de Dumnezeu în cei pe care i-am ales Eu să-Mi fie ucenici apoi.

Marele ierarh Vasile are în ziua aceasta serbare între sfinți, ziua din an în care el a intrat în locașurile cerești ale celor ce iubesc cu dor pe pământ după ele, și salută el de lângă Mine pe cei din cetatea cuvântului Meu și intră acum în cartea Mea el.

— *Ca focul a ars în inima mea dorul de Tine și de cele din cer, Doamne, o, și ce dor Îți este de oameni aprinși de dor după Tine, Bunule Mântuitor!*

Eu doar aduc salutarea mea acum cetății cuvântului Tău și celor ce străjuiesc în ea venirea Ta cu sfinții, și spun: Foc a voit și voiește Domnul să arunce peste pământ și să ia foc mulți și tot mai mulți, fiilor din cetatea Domnului cu voi. Dorul este focul, și fără acest foc nu-I este Domnului cald în inima omului.

O, păstrați-vă foc, fiilor! Dați din el unul la celălalt ca să fie foc, că fără foc e frig în casă, Îi este Domnului frig în om, în casa inimii lui, și între frați apoi.

Vine praznicul Bobotezei și vom fi cu Domnul la masă de praznic cu toții. O, faceți foc, fiilor! Faceți-i pe cei ce vin la praznic să ia foc din foc, și să înțeleagă ei ce faceți voi aici pentru noi și pentru ei, căci voi ostenind lucrați, ca să-i faceți să se aprindă pentru cele de sus cei ce vin la zilele Domnului cu voi, cu masa de cuvânt în sărbători. Așadar, sunteți așezați de Domnul să pregătiți acum praznic mare de Bobotează și să deschideți cerurile deasupra și să curgă harul, fiilor. Fiți plini de dor, fiți plini de curaj, fiți plini de cuvânt, de semne și simboluri, de bucurie împărțită, și fiți copii pentru aceste împliniri, căci numai copiii sunt cei norocoși, căci prin ascultare ei sunt mici și sunt hărăziți pentru cele cerești pe pământ, și în cer apoi, o, fiilor.

— Mă desfăt cu sfinții Mei la voi în sărbători, dar nu uitați, o, nu uitați de dor, fiilor, de mult dor în voi pentru Noi, și cu el să lucrați și să pregătiți și să așezați sărbătorile cerești aici, ori de câte ori ele sosesc ca să fie așezate cu masa lor și cu oaspeții la masă, oaspeții de sus și de jos, fiilor.

Acum, pace vouă în toată vremea pregătirii praznicului Bobotezei, fiilor! Toate cu cârmuire să se lucreze și să se așeze, și fiți primitori de sfat și de lucru ca niște copii care ascultă, fiilor!

Voi veni cu mare slavă de cuvânt peste voi și peste oaspeții care vor sosi aici, o, și peste ape, măi fiilor.

Netezim calea celor ce vor călători spre Noi aici, și vor lua alin pentru dorul din ei.

Binecuvântată să fie toată ziua sărbătorii cu strângere la izvorul Bobotezei!

Lăudați pe Domnul în tot și în toate, fiilor! Lăudați pe Domnul în strune și organe! Faceți hora bucuriei și bateți din palme și cântați cântare nouă, precum este scris, fiilor!

O, pace vouă! Acest cuvânt rămâne peste voi, că e grea misiunea voastră, e grea, dar pacea Mea vă ajută vouă, o, fiilor! Amin, amin, amin.

01/14-01-2020